

РЕШЕНИЕ

№ 13852

гр. София, 08.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Иванка Александрова, като разгледа дело номер **13077** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Й. А. - гражданин на Р. Т., чрез адв. Р. срещу Отказ от 21.11.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Т. по заявление от 22.10.2025г.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, необоснован и постановен в противоречие с обективната действителност. Според жалбоподателя

приложените към заявлението документи доказват по несъмнен и категоричен начин условията и целта на пребиваването, а именно реализирано на разрешено от компетентните български органи право на пребиваване и работа по трудово правоотношение с български работодател. Липсват мотиви за издаване на акта, не са посочени конкретни данни и обстоятелства точно кой документ е с невярно съдържание, нито кои декларирани данни са неверни. Релевантната фактическа обстановка не е изяснена. Спрямо турският гражданин е проведена предварителна процедура за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, съгласно чл.24и от ЗЧРБ във връзка с чл.15 от ЗТМТМ, включваща

положително становище на всички компетентни органи, участващи в същата, включително и Държавна агенция „Национална сигурност“, като същата е кулминирала в одобрено и издадено Разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Твърди се също засягане и непропорционална и произволна намеса в правото на семеен и личен живот, защитено от чл. 8 от ЕКПЧ, противоречие с разпоредбата на чл.6 ЕКПЧ - право на справедлив и безпристрастен процес и чл.13 от ЕКПЧ - право на ефективни средства за защита на признати и гарантирани права и свободи.

В о.с.з. жалбоподателят редовно призован не се явява, не се представлява.

Ответникът – Завеждащ консулска служба на Република България в [населено място], Република Т. не изпраща представител.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр от 21.11.2025г., подписан от Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Република Т., по заявление от 22.10.2025г. е отказано издаване на виза тип „Д“ на Й. А. - гражданин на Р. Т.. Лицето кандидатства на основание чл.15, ал.1 вр. с чл.24и от ЗЧРБ – разрешение за достъп до пазара на труда тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“

Като правни основания за отказа са посочени чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ. Като фактически основания е изложено, че представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. предоставена е невярна информация с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ за получаването на виза и последващо право на пребиваване - М-6-4084/11.11.2025г.

Й. А., гражданин на Р., видно от писмо на Началник сектор ПЕСПР Дирекция „Миграция“ от 07.10.2025г. (на лист 16 от делото) има предоставен достъп до пазара на труда, на основание чл.24и от ЗЧРБ за срок от 3 години. Към заявлението за виза са приложени документи на турски език без превод, които съдът не следва да обсъжда.

В хода на съдебното производство е постъпил класифициран материал от Държавна агенция „Национална сигурност“ с рег. № R.-001-03-М-6-610/16.02.2026г. Становището на ДАНС, дадено в хода на съгласувателната процедура и изразено в Националната визова информационна система е отрицателно. Според представеното в съдебното производство становище рег. № М-6-

4084/11.11.2025г., цитирано и в Стандартния формуляр за отказ, установените от ДА“НС“ данни кореспондират с хипотезите на чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ – не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване, както и е предоставена невярна информация, с цел формално изпълнение изискванията на НУРЕВОВР и ЗЧРБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, подадена е в срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят се позовава на чл.6, чл.8 и чл.13 от ЕКПЧ. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата достатъчно е жалбоподателят да "претендира" засягане на основни права (каквото е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата.

Жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от Закона и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“.

Отказът, предмет на делото е издаден от компетентен орган, съгласно чл.34, ал.1 от НУРИВОВР, след проведена съгласувателна процедура с Дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците и Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС).

В случая е налице отрицателно становище на ДАНС в НВИС, обективирано в представеното по

делото писмо рег. № R.-001-03-M-6-610/16.02.2026г. на заместник председателя на Агенцията. Правните изводи на ДА“НС“ са във връзка с извършени проверки в АИС „Граничен контрол“, както и на трудовия договор с работодател „Мед Транс“ ЕООД, [населено място], на публикуваната от дружеството обява за работа за длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил – международни превози“, на договора за наем и проверка на заявеният адрес на пребиваване в [населено място], на който адрес са били регистрирани общо 7 лица – кандидати за визи на същото основание.

Чл. 24и, ал.1 от ЗЧРБ постановява, че Разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

В случая, визата е поискана със заявлението на Й. А. от 22.10.2025г., по което е постановен оспореният пред настоящата инстанция отказ, с оглед провеждане на процедурата по чл.24и от ЗЧРБ за издаване на „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на същото лице. Твърденията в жалбата, че спрямо турския гражданин е проведена изцяло продължителната процедура по чл.24и от ЗЧРБ, след което ДА“НС“ неоснователно дава отрицателно становище по заявлението за виза се явява невярно. Вместо разрешение, по делото е представено само писмо рег. № 89417/07.10.2025г. от началник сектор ПЕСПР Дирекция Миграция, за дадено становище на Агенцията по заетостта за предоставен достъп до пазара на труда, на основание чл.24и от ЗЧРБ за срок от 3 години. Това становище е дължимо по силата на чл.24и, ал.14 и 15, вр. с ал.12 от ЗЧРБ, тъй като ал.11 на чл.24и задължава Дирекция „Миграция“ да изпрати по електронен път на Агенцията по заетостта заявленията, по които производството не е прекратено съгласно ал. 10, заедно с приложените документи, в 14-дневен срок от подаване на заявлението, като документите по ал. 5, т. 5 се изпращат и в оригинал. Когато чужденецът има разрешено продължително пребиваване на територията на Република България, към заявлението се прилага и справка за разрешеното му право на пребиваване. Заявленията и приложените документи се изпращат по електронен път и на Държавна агенция „Национална сигурност“, която в срок до 14 дни изпраща писмено становище по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“, когато лицето е на територията на страната, а в случаите по ал. 15 - в срок до три дни след даване на становище по заявлението за виза по чл. 15, ал. 1. Последната визирана хипотеза е процесната.

Според ал.12, в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция „Миграция“ писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда, като при нередовности в документите, както и при необходимост от предоставяне на допълнителни документи от заявителя. Когато заявлението по ал. 4 е подадено от работодателя или упълномощено от него лице, дирекция „Миграция“ изпраща по електронен път на работодателя съобщение в тридневен срок от постъпването на положителни становища по ал. 12, в което се посочва, че за чужденеца са налице основания за предоставяне на достъп до пазара на труда. Съобщението се изпраща и до дирекция „К. отношения“ при Министерството на външните работи. Работодателят уведомява чужденеца за съобщението по ал. 14, като в срок до 20 дни от изпращане на съобщението по ал. 14 до работодателя, чужденецът трябва да предприеме действия по подаване на заявление за издаване на виза по чл. 15, ал. 1. В случаите на отказ за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 дирекция „К. отношения“ при Министерството на външните работи уведомява дирекция "Миграция" и Държавна агенция "Национална сигурност".

Тъй като процедурата по заявлението за издаване на виза на Й. А. и тази за издаване на разрешение по чл.24и ЗЧРБ са се развили паралелно, в становището си ДА“НС“ законосъобразно обсъжда документите на кандидата, изискуеми по чл.24и, ал.5 от ЗЧРБ, а именно: по т. 2.; по т. 4. а), б) и в).

ДА“НС“ съобразно правомощията ѝ по чл. 4 от ЗДАНС, в изпълнение на политиката по защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, националните интереси, установения в страната конституционен ред и основните права и свободи на гражданите, вкл. опасност за икономическата и финансовата сигурност на държавата, трафик на хора и миграционни процеси (чл. 4, ал. 1, т. 6, т. 16 и т. 22 от ЗДАНС) е дала отрицателно становище в хода на съгласувателната процедура за издаване на виза, с което административният орган е бил длъжен да се съобрази. Становището на ДА“НС“ не подлежи на преразглеждане служебно от съда, тъй като представлява официален документ, издаден от длъжностно лице, в кръга на неговите правомощия по закон, който не е бил оспорен по надлежния ред и на основание чл.179, ал.1 от АПК съставлява обвързващо съда доказателство за извършените от ДАНС действия и направените изявления. Изложените в писмото обстоятелства съответстват на мотивите за отказ по заявлението за виза,

както и на посоченото в акта правно основание – чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ.

Относно твърдението за накърнено правото на личен живот на лицето по смисъла на чл. 8 от ЕКПЧ, тъй като Конвенцията не гарантира правото на трудова заетост на индивидите, а напротив – позволява намесата на държавните власти в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл. 8, пар.2 от ЕКПЧ), в случая намесата попада именно в тази хипотеза и не е допуснато нарушение на чл. 6 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл. 146, т. 5 от АПК. Другите посочени в жалбата разпоредби от ЕКПЧ, а именно чл.6 и чл.13 са неотнормисими и не следва да се обсъждат.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при спазване на закона и в съответствие с неговата цел.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. А. - гражданин на Р. Т., чрез адв. Р. срещу Отказ от 21.11.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Т. по заявление от 22.10.2025г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: